

delse var, at de var nødt til at gå videre, hvis de skulle nå den sidste gruppe – og det er dem, der dør.

Der har været meget diskussion også i dag om de schweiziske forsøg. Man skulle næsten tro, at det var en videnskabelig forsamling, vi befandt os i, og ikke en forsamling af parlamentarikere. Tænk sig, hvis nogen havde stillet de samme krav til narkobehandlingen i Danmark. Der er intet af det, der er blevet stillet krav om fra Kristeligt Folkepartis side med hensyn til videnskabelighed, end ikke på de private behandlingssteder, i den højde, det forkyndes i i dag.

Jeg vil godt advare mod det og bare sige helt enkelt: Man skal være blind, man skal være tonedøv, hvis man ikke kan se, at konsekvensen af de schweiziske forsøg er en langt, langt bedre sundhedstilstand, det er en voldsom reduktion af dødeligheden, op mod halvdelen, det er, at de sociale forhold forbedres kraftigt, det er, at nogle fastholder et endemål om at komme helt ud af stofferne, fordi deres liv stabiliseres i stedet for det dér fuldstændig kaosagtige liv, det er.

Det synes jeg er til at forstå. Hvis man ikke skal prostituere sig, hvis man ikke skal bestjæle ens nærmeste, så er man måske i en tilstand af værdighed, hvor det overhovedet er til at komme i gang med den samtale om et helt andet liv.

Man kan benægte det her de næste 35 år, og det tror jeg såmænd også der er nogle der vil forsøge, måske de næste 40 år, men jeg synes, man skulle lade sig påvirke af virkeligheden selv. Jeg synes, man skulle tage ned og se det, jeg synes, man skulle tage ned og undersøge det. Derfor synes jeg selvfølgelig, det er en god idé, som regeringen foreslår, at lave en ekspertgruppe, der forhåbentlig ikke har Kristeligt Folkepartis fuldstændig farvede briller på, for jeg synes virkelig, det er ærgerligt, hvis de er så farvede, at man ikke er i stand til at se det bare uhildet.

Den sidste sikre erfaring fra Schweiz kan man have det forskelligt med. Jeg synes selv, man skal have sit fokus på stofmisbrugernes forhold, men det er en erkendt virkning, at kriminaliteten styrtdykker, det synes jeg også umiddelbart er indlysende, men det synes jeg ikke skal være det væsentligste argument; det er vel det, man i banko kalder en sidegevinst.

Det, der er afgørende, synes jeg også, i regeringens udspil i dag, er, at man lægger op til en bredere vifte i behandlingstilbudene. For mig er heroin heller ikke det vidunderstof, der er i stand til at løse vores narkoproblem, det har jeg

aldrig ment, det har jeg aldrig påstået. Det er, som jeg tror den socialdemokratiske ordfører sagde, et lille hjørne af en meget stor diskussion. Derfor synes jeg, at der er brug for, som regeringen lægger op til, at vurdere en bredere vifte i behandlingstilbudene.

Det kunne f.eks. også være: Hvordan kommer vi videre med mere opsøgende arbejde på gadeplan? Tør vi bevæge os ind i nogle rum, hvor man ikke skal fixe ude på gaden, konstant forfulgt af politiet, med det resultat, at man fixer meget hurtigt med urent vand med alle de skadevirkninger, dét giver? Tør vi give nogle rum, hvor der var lidt mere ro omkring det? Tør vi lave heroinstøttende behandling? Der var så de undersøgelser, der ville blive lavet.

Jeg vil også godt sige, at det er klart, at heller ikke for mig erstatter det her forebyggelse, forebyggelse og atter forebyggelse eller behandling, behandling og atter behandling. Det ville i øvrigt også have været lidt underligt, eftersom jeg er en af dem, der har brugt stor energi i Folketinget netop på at få flere penge til de her ting. Det er meget præcist diskussionen om at nå nogle mennesker, vi i dag ikke er i stand til at nå.

Jeg lyttede meget nøje til sundhedsministerens udspil. Jeg vil godt sige, at det, der er tale om, så vidt jeg kan høre, er et hurtigtarbejdende ekspertudvalg, der skal undersøge både de sociale og de sundhedsmæssige forhold for de hårdest belastede stofmisbrugere. Vi skal altså ikke starte med en analyse af opiumskrigen og så deropad. Det er de meget relevante afgrænsede forhold i den her dagsorden, der skal vurderes.

Jeg synes, der er meget idé i at nedsætte en embedsmandsgruppe, der er fri for de meget farvede vurderinger, som politikere selvfølgelig har – det er der ikke noget underligt i, vi er jo ideologiske, en del af os – og lade praktiske folk undersøge og afkræfte nogle af de myter, jeg synes, der også har været i dag. Jeg skal bare runde af med nogle få af dem.

Fru Tove Videbæk sagde i sit indlæg under en af de korte bemærkninger, at det er vigtigt at lytte til narkomanernes egne ønsker. Helt enig. Mit spørgsmål til fru Tove Videbæk er følgende: Skal man også lytte til de narkomaner, der gerne vil have heroin, eller skal de afvises som syndige i deres tankegang? Er viljen til at lytte så stor, eller kobles lytteapparaterne fra, hvis der kommer et sådant ønske? Det synes jeg er et helt afgørende spørgsmål. Ellers giver det jo ingen mening at sige, at vi skal lytte, hvis vi kun skal lytte, når de siger de ting, vi selv ideologisk er indstillet på.